

Toeval bestaat niet

Nico van Boeijen

Op zaterdag 11 juni rond 11.00 uur loop ik naar de schuur om de fiets te pakken voor een boodschap en wat zie ik: een groep mensen loopt achter ons huis, compleet met opnameapparatuur van T.V.-Gelderland.

“Nico kom eens hierheen als je wilt, dit is Rudolf Kistner uit Duitsland, die zoekt een plaats waar hij zo'n 15 mensen heeft gered in de oorlog en hij is al twee jaar bezig”. We geven elkaar een hand en mijn vraag is: “Wat weet je nog van toen, begin maar, ik luister”. En toen werd het even stil.

“Als soldaat van 18 jaar moesten wij naar een plaats in Holland om een razzia te houden. Vanuit Apeldoorn reisden we naar het plaatsje. Het was een klein dorp met een kerk en bij die kerk wat smalle steegjes. Achter een huis over een zandplaats gingen we een huis binnen waar veel gedroogde hammen hingen. Ik doe een deur open en zie een oude vrouw met veel personen om haar heen. Zij had veel haar. Het spookte door de ramen. Ik ben naar beneden gegaan en kwam door een winkel weer op straat en zei tegen de anderen: “Doorlopen!”..... En wij liepen verder.”

“Luister”, zei ik, “de kerk klopt, de steegjes ook: tussen Van Dam/de Vette en tussen de dames Van Dijkhuizen en Reinderd van Beek. De zandplaats was hier op deze plek, groter dan nu. Daar stond een pomp met een deur er naast om achter binnen te komen, met een smalle trap naar boven, die hammen boven kloppen ook. En dat zijn tegels van de oude slagerij: die zitten nu nog achter de wand in de winkel. Die oude vrouw met veel haar was Mevr. Slot-Ambtmeier, die het haar met vlechten op het oor droeg (radio) en de trap naar beneden door de winkel is ook hier. Er is in Putten geen huis of winkel met een trap op

deze plaats. Dit huis is een nagebouwd huis uit Amsterdam.”

Samen zijn we even bij ons binnen gelopen voor koffie, maar de vragen en de emoties van de aanwezigen waren zo veel en groot dat Gert van Domseler zei: “Kom, we gaan naar de Heerdt”. Bij ons gingen we zonder koffie weg, maar wel blij en ontroerd door de informatie.

Die middag omstreeks drie uur liep Rudolf met zijn vrouw nog eens te kijken naar het huis. Ik zag hen en vroeg: “Willen jullie nog eens boven kijken?” Snel gingen wij naar boven en vroegen aan Frank of het kon. We waren welkom en mochten rondkijken. Op een gegeven moment kwam zijn zoon uit de voorkamer en zei: “Daar lagen ze en daar is het spookraam en daar was de trap”. De 84-jarige Rudolf was erg stil.

Wij hebben elkaar een hand gegeven met de uitnodiging:
„Tot ziens in oktober”

+++